

Dr. Ilir Muharremi

Postojanje, senka besmislenosti

Odakle i kako mogu da kažem da poznajem sebe: krv, telo, moj ego, sve me tera na razmišljanje da se polako otkrivam. Ono što mogu da tvrdim i da argumentujem je trenutak smrti, suncobrani večnosti. Tu se rađa proširenje, umnožavanje i stvara se nešto da bi se nastavilo dalje. U sve to sumnjam, zato što se um, inteligencija, i samosvest postepeno razvijaju ili vreme ne može da uzme odabrane.

Ne mogu da pobežnem sam od sebe, nisam svoja senka, senke koje krkljaju iznad mene mi ne prete. Pijavica je opasnost za sebičnog pojedinca, koji se ne zadovoljava instiktima. Ja sam moj instikt, moje osećanje, moj ego, slikarska četkica koja oslikava dušu, ali opet sumnjam u ono što me plaši, u strah. Ono što mi život čini lakšim su dobrota i ljubav. Sa visine nam ne prete bol. Napor da se kamen digne na visinu testira, iskušava moje postojanje, ono koje se vidi iz absurdnosti. Svet i ja, ja i dah, slobodno se spuštamo. To je zato što tako želimo, oslobadjamo se.

Ali, zbog čega? Niko nema odgovor na to. Vrti se kao klovn, pozorište koje je puno reči i fraza; ali, opet se postavlja pitanje, to je enigma: šta se dešava? Pitanja iz kojih proizilazi, stvara se večnost koje je stvorena od bola, koja nije kriva za ono čime prete. Zašto smo se rodili, zašto smo primorani da igramo igru života? Zašto nas nije bilo, a sada smo tu? Slučajnost!? Možda kao posledica, ali ne i zadovoljstvo koje je žrtva koja ne može da ozdravi. To smo mi, dišemo, jedemo,

uriniramo, povratimo ono što jedemo i opet se vraćamo na početak, tamo odakle smo došli. Možda se slučajno i izgubimo. Ali ako slučajno živimo u ovom univerzumu, on u duši ima lanac koji se ne može prekinuti.

Pričanje gluposti, filozofi koji su pokušali da pobjegnu, ali i dalje predstavljaju skup idealnih vrednosti. Smrt, to je neprijatelj, bezvremena vladavina koja ne priznaje poraz. I u trenutku koji sam odredio, i smrt se pojavila, podigla, kao slika koja živi duboko u meni. Sve što čuvam u sebi, a ne znam zašto. Ali sve vrednosti imaju smisla ako znamo kakve su. To je ono što nas obavezuje da živimo u oazi besmrtnosti enigmatike. Bol, enigma zauvek. Ništa i sve, ali i dalje pitanja. Način na koji pišem, ali to nije ono što osećam u dubini duše. To je nešto bledo što sam preneo na papir, platno ili nešto drugo na čemu se stvaraju umetnička dela. Pretvaram se u žrtvu, u roba osećanja duše i tela. Juče sam bio nešto drugo, danas sam drugačiji, ali sam u duboko u duši ipak onaj isti koji se ne menja, onaj koji piše. Duša pazi na sebe, mirno živi. Život je stranica istorije, suviše je kratak, ne živi se dugo. To je propoved za razmišljanje, presuda sa kojom se suočavamo. Život je pijun i diriguje večnost, sebičnu večnost. Stalno, ispočetka ispod i iznad onoga što treba da se desi. Ali, tako mora da bude, tako je suđeno. Šta se desilo, treba da se desi, možda se već ranije desilo, opet će da se desi. Znači, ja interpretiram sebe, svoje postojanje, možda apsurd postojanja, postmodernu, svoje ozdravljenje.

Ozdravljenje ne dolazi zbog iskustva ili zbog neke terapije, to je zamena za pretnju, strah. Kakav god da je život, ide dalje, teče, ali smrt uzima život po ustaljenoj proceduri. Mi smo bolesni, mi smo živi leševi iznad života. Priznajemo smrt i plašimo se nje, zato što nam se čini da je život, duh, pragmatičan, lepši. Opet smo stranci, usamljenici i senke našeg života. Volimo besmrtnost, ali ne razumemo zašto je važna krv, srce. To je ono što živi sa nama, prati nas. Nema odgovora na to. Jasan odgovor na to je da je to igra koja dolazi, ta igra treba da dođe, a ako ne dođe, treba da se promeni. Iako promenimo tu igru, mi ne možemo da vladamo njome, tako da ćemo opet biti žrtve nesreće. Treba da živimo ovaj život kao da je to žrtva, da bi došli do kraja – do smrti. Možemo li da razumemo da smo nekada, davno, živeli, da sada opet živimo, da smo nekada postojali i da nas više neće biti. Da smo jedan znak u knjizi, u pesmi. TO sve što je živelo, živelo je u naše ime. Ali, gde smo mi to nestali, zašto smo postojali da bismo nestali? Zašto

ne postojimo kao nešto što je apsolutno realno? Zbog čega smo stvoreni kao asimetrična simetrija koja je realna? Mi smo simetrični da bismo stvorili asimetriju. Možda sve ovo mora da se desi.

Ovaj tekst mora da bude napisan, da bude završen i da se stavi poslednja tačka. Razlog za to je taj jer sve to treba neko da pročita. Da obeležim svoje postojanje jer će i posle moje smrti tražiti razlog mog postojanja. Ali, ja opet ne znam zbog čega sam postojao na ovom svetu... Ja to ne bih nazvao kurvom koja nastavlja da rađa decu bez ikakvog razloga, samo da nas zadrži i da nas koristi kao materiju, kao živa bića koja su izgubila smisao rođenja. Možda nikada nije postojala realnost da bih se setio sadašnjosti. Sve počinje od prapočetka, ali ni taj početak nije stvarni početak. Moje srce nije prvi put zakucalo na mom rođenju. Ja sam senka, nepoznanica, ja sam stranac za svoje srce i telo, stranac sam za moje celo postojanje koje je spojeno sa svim snagama koje me pokreću. Iz uma ne mogu da izvadim nemoguće zbog toga što se moguće nalazi na ovom svetu, a um je simbol nemogućeg. To je sve, duboko, urezano u mom umu. Zato smo mi svi egoisti, znamo o da odlučujemo za sebe, ali nemamo nikakav odgovor koji možemo da damo sebi. Slava nam ne treba, ona uništava individualnost. Velikani nisu poznati samo zbog toga što stvaraju velika dela koja nam se čine da su slatka kao smokve koje padaju sa drveta. Uvek ću da budem hladan kao led, uronjen u sebe, a to mi ne pokazuje ništa što će da se nastavi, da nema nastavka. Svako od nas poseduje blago, ono je skriveno u nama i ja pokušavam to blago da pronađem. Mi svi smo jedna velika porodica u ovom krhkom, iracionalnom, nelogičnom univerzumu, žedni, željni toplote. Sve je crno-belo. Dakle, svi težimo da se opustimo, da stvorimo ono što se ne može stvoriti, ali i da shvatimo, razumemo sebe. Mi smo otpadna, prljava voda u bistroj, čistoj vodi.

PR
DIOGEN pro kultura
<http://www.diogenpro.com>